

Warszawa, dnia 21 lipca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 26/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz

SO Maciej Schulz (spr.)

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 21 lipca 2017 r.

sprawy P. R. syna A. i Z. ur. (...) w G.

oskarżonego o przestępstwa z art. 296a § 1 KK; art. 18 § 3 KK w zw. z art. 297 § 1 KK w zw. z art. 11 § 2 KK

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 28 lipca 2016 r. sygn. akt IV K 1197/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 900 (dziewięćset) zł. tytułem opłaty sądowej za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

SSO Zenon Stankiewicz SSO Beata Tymoszków SSO Maciej Schulz

VI Ka 26/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 28 lipca 2016 roku, IV K 1197/12 orzekł:

I. oskarżonego P. R. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 1 i 2 czynów, a stanowiących przestępstwa z art. 296a § 1 k.k. oraz za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 3 i 4 czynów, ustalając, że czyny te stanowią przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i za to za czyny z art. 1 i 2 na podstawie art. 296a § 1 k.k. skazał go na kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz obok kar pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu grzywny po 80 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, natomiast za czyny z pkt 3 i 4 na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. skazał go na kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzone w pkt I kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył w ich miejsce oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzone w pkt I kary grzywny połączył i wymierzył w ich miejsce oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu w pkt II kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby;

V. na podstawie art. 41 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego za popełnienie czynów z pkt 1,2,3 i 4 zakazy zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach bankowych przez okres po roku;

VI. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzone w pkt V środki karne połączył i w ich miejsce orzekł w stosunku do oskarżonego łącznie środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach bankowych przez okres 3 lat;

VII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa osiągniętej z przestępstwa z pkt 1 korzyści w kwocie 10 000 zł;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1104 zł, w tym opłatę w kwocie 900 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w postaci ustalenia, że oskarżony przyjął korzyść majątkową w kwocie 10 000 zł w zamian za nadużycie udzielonych mu uprawnień w zakresie zawarcia przez K. R. umowy kredytowej z (...), ustalenia, że oskarżony P. R. przyjął obietnicę korzyści majątkowej w zamian za nadużycie udzielonych mu uprawnień w zakresie zawarcia przez M. Ł. umowy kredytowej z (...), ustalenia, że oskarżony miał wiedzę o braku zdolności kredytowej K. R. i M. Ł. jako osób prowadzących działalność gospodarczą oraz, że poinformowali wyżej wymienione osoby o konieczności przedłożenia dokumentacji potwierdzającej zatrudnienie na podstawie umowy o pracę oraz zarobkach w określonej wysokości, która to dokumentacja konieczna była do zawarcia umowy kredytu w (...). Obrońca podkreślił, że Sąd Rejonowy zasadniczo oparł rozstrzygnięcie o zeznania K. R., które są wewnętrznie sprzeczne. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów w punktach 1,2,3 i 4 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Zarzuty zawarte w apelacji przez obrońcę i przedstawiona na ich poparcie argumentacja nie przekonują Sądu Okręgowego o zasadności zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. Procedowanie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie było prawidłowe, nie doszło do uchybień w tym zakresie. Zeznania złożone przez świadków i wyjaśnienia oskarżonego złożone bezpośrednio przed Sądem orzekającym poddane zostały wnikliwej analizie, co znajduje odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Sąd Rejonowy dostrzegł, to co podkreślali skarżący, że K. R. z uwagi na upływ czasu nie potrafił udzielić szczegółowych i jednoznacznych odpowiedzi na pytania ani też w sposób dokładny opisać przebiegu wydarzeń. Nie są to jednakże podstawy do dyskredytowania jego zeznań, na czym zasadniczo opiera się apelacja. Sam fakt powoływania się przez świadka po upływie kilku lat na braki w pamięci i potwierdzenie złożonych uprzednio zeznań, które są niekorzystne dla oskarżonego nie świadczy jeszcze, że K. R. występując w roli oskarżonego bezpodstawnie pomógł P. R., aby uzyskać dla siebie korzystniejsze rozstrzygnięcie. Przedmiotowe rozbieżności nie uszły uwagi Sądu Rejonowego, który racjonalnie oceniając tą okoliczność i kierując się zasadami procedury karnej dokonał swobodnej ich oceny, co przedstawił w uzasadnieniu. Co więcej, zeznania w/w znajdują potwierdzenie w relacji świadka M. Ł., który zeznał, że od K. R. otrzymał informację o konieczności udzielenia kwoty 10 000 zł kierownikowi banku w zamian za pozytywne rozpatrzenie wniosku kredytowego.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że wobec spójności zeznań świadka A. K. i oskarżonego wykluczona jest możliwość dania wiary zeznaniom K. R.. W tej części Sąd Rejonowy wyraził uzasadnione przypuszczenie, że relacje łączące oskarżonego ze świadkiem A. K. mogły mieć istotny wpływ na treść jego zeznań. Zważywszy na proceder jakiego dopuszczał się oskarżony i charakter ich kontaktów tj. biznesowe, nie można zgodzić się z twierdzeniami obrońcy, że

te zeznania świadczą o istnieniu podstawy do uniewinnienia oskarżonego. Zauważyć zarazem należy, iż K. R. został skontaktowany z oskarżonym właśnie przez A. K..

Co do zasady rację ma skarżący, że spotkania klienta z doradcą mogą odbywać się poza siedzibą banku. Niemniej jednak, wątpliwe jest aby odbywały się one w sklepie w obecności osób trzecich. Zauważyć jednocześnie należy, że jak wynika z zeznań K. R. to oskarżony R. wyznaczył miejsce spotkania. Dlatego też w realiach niniejszej sprawy nie można zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że przedmiotowe spotkanie było normalnym spotkaniem biznesowym doradcy z klientem. Na marginesie wspomnieć należy dodatkowo, iż niezrozumiała jest również w realiach niniejszej sprawy potrzeba udziału osoby trzeciej, aby udać się do doradcy do banku w celu uzyskania kredytu gdy spełnia się wszystkie wymogi formalne. Znajduje on jednakże uzasadnienie w ustaleniach faktycznych, z których wynika, że K. R. wobec problemów z uzyskaniem kredytu – o czym sam wspominał - potrzebował skontaktować się z doradcą, który niezależnie od formalności przewidzianych w procedurach bankowych mu to umożliwi. Omówione kwestie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka K. R., a także świadka M. Ł.. Z kolei, wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie. Bez wątpienia starał się on przedstawić uprzednio już opracowaną wersję wydarzeń, aby uniknąć odpowiedzialności karnej. Fakt potwierdzenia jego linii obrony przez świadka A. K. nie oznacza, iż jego wyjaśnieniom należy dać wiarę niezależnie od ewidentnych okoliczności sprawy i pozostałych dowodów. Wskazać także trzeba, że sugestie oskarżonego o zwykłym oczernianiu go przez K. R. nie zasługują na wiarę. Sam oskarżony nie potrafił wskazać jakiegokolwiek przyczyny takiego postępowania, a świadek zaprzeczył, aby łączyły go relacje towarzyskie z oskarżonym. Ograniczył się jedynie do spotkań związanych z kredytem, a zatem miały charakter wyłącznie zawodowy dla oskarżonego.

W obliczu powyższych rozważań, nie podzielono poglądów obrońcy oskarżonego i zarzutów apelacji, której charakter jest polemiczny. Oskarżony słusznie został uznany za winnego zarzucanych mu czynów.

Orzeczone przez Sąd Rejonowy kara jest adekwatna do popełnionych przez oskarżonego czynów. Nie doszło do przekroczenia stopnia jego winy, szkodliwość społeczna czynu jest bez wątpienia znaczna. Oskarżony kierując się wyłącznie chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej dokładnie zaplanował popełnienie przestępstwa. Kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z uwagi na brak uprzedniej karalności oskarżonego jest w ocenie Sądu Okręgowego wystarczająca dla zrozumienia przez niego naganności działania ukierunkowanego na łatwe uzyskanie pieniędzy. Winna także kształtować społeczną świadomość, iż sprawcy tego rodzaju czynów – niezależnie od roli w procederzenie pozostają bezkarni wobec czego niecelowe jest korzystanie z usług, w ramach który dochodzi do obejścia przepisów prawa. Podzielić należy przy tym zapatrywania Sądu Rejonowego odnośnie warunkowego zawieszenia wykonania kary. W przypadku oskarżonego, uprzednio niekaranego, niniejsze postępowanie zakończone skazaniem go winno być wystarczające dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Całokształt jego dotychczasowego życia świadczy, że nie jest on osobą zdemoralizowaną i istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna w stosunku do jego osoby. Przyjęty okres próby winien być dostateczny dla weryfikacji trafności tej prognozy. Na aprobatę zasługuje także rozstrzygnięcie o zakazie zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach bankowych przez łączny okres 3 lat. Specyfika czynu, a także wykluczenie nieuzasadnionego poczucia bezkarności niewątpliwie uzasadniają orzeczenie tego środka karnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Maciej Schulz SSO Beata Tymosów SSO Zenon Stankiewicz